

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

Róm. 8:31

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE

Felelős szerkesztő és kiadó:

D. Dr. RÉVÉSZ IMRE

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZÁM. (PÜSPÖKI HIVATAL)

Megjelenik havonként kétszer, 1-én és 15-én
Előfizetési ára évi 20 forint

SZUPPLIKÁLÁS

Ez a szó hajdan nagyon ismerős volt, nemcsak pásztorok és előjárók ismerték, hanem úgyszólván minden református ember. — A szupplikáns diák minden esztendőben megjelenő olyan vendég volt a gyülekezetekben, kit jó lélekkel vártak, szívesen láttak s részére jó szívvel adakoztak. — A szupplikáns diák élő lelki kapcsolata volt a kollégium és a református ember között. — Ez a lelki összetartozandóság jelentette egy-egy egyházkerület kollégiumának szellemi sugárzását abban a szolgálatban, mellyel ellátta a gyülekezeteket pásztorokkal, doktorokkal s más szellemi vezetőikkel és jelentette a gyülekezeti tagok boldog áldozatát arra, hogy az ő szolgálatuk biztosítva legyen.

A szupplikálás szó belső ereje az idők folyamán lassan meggyöngyült, elszintelenedett s a kilencszázas években már csak az öregek beszéltek róla, amikor emlékezetükben felújult és átrezgett azoknak az időknek kedves és áldott emléke. A szupplikáns diák élményeiből szövődő adomák, mosolygós történetek nyitották ki olykor-olykor az elmúlt idők bezárult kapuit.

Ahogy szintelenedett a szó, ahogy egyre ritkábban történt a megemlékezés, olyan mértékben távolodott el szinte önkéntelenül a református ember lelki és boldog kötelezettsége a kollégium iránt. Más felfogás, más lehetőségek léptek előtérbe, a külső élet színvonalának emelkedése a szupplikálás szolgálatának és adakozásának belső értékét néha még a koldulás szegényítő fogalmával is képes volt összehasonlítani.

Így azután, amikor a református ember reánezett a kollégiumra, vele szemben jogos igényeit továbbra is fenntartotta, sőt jó, vagy rossz kritikáját is kifejezésre juttatta, azonban valamiről elfeledkezett, a maga szolgálatának kötelezettségéről.

Csodálatos az Isten hatalma és akarata, de még csodálatosabb az Isten szeretete és kegyelme. Az ítélet megrendítő viharában hány egymástól eltávolodott lélek találkozott és újra összefonódott. Nagy fák alja napfényes időkben üres, de amikor kopog a jégzivatar jégesője, hogy be tud népesülni ez a védelmet adó hely!

Az ítélet a büntetésben azért adatik, hogy lehetősége nyíljon a lélek hitének kigyulladására, a szív megdobbanó szeretetének áldozatára... És jaj, ha annyira elaludt a lélek és megkövült a szív, hogy Isten kegyelmének megrendítő erejére sem képes megmozdulni.

Leszakították az ágak és elsodortattak, talán azért, mert azok már szárazak voltak, de a fa még Isten kegyelméből áll és na kevesebb ággal és lombozattal is, de még mindig mendedéket nyújt. ... És fogadást tesznek az emberek, hogy ezt a

fát most már megmunkálják, megerősítik, hogy új rügyeket hajtson, lombokat eressen és éljen és erős legyen, gyümölcsöket hozzon és védelmet nyújtson.

A tiszántúli református egyházkerületnek debreceni Kollégiuma megmaradt, Isten meghagyta ezt a számunkra azért, hogy kegyelmével megegyezően lehetőséget nyújtson számunkra arra az áldozatra, amelytől függ elsősorban, hogy a gyülekezetekben pásztor legyen, hogy más egyházi munkásokkal együtt hirdesse az Igét, a nagyon régi és mindig új Igét, melyre nemcsak a régieknek, hanem a jövődők ködéből kilépő nemzedékeknek is folyton szüksége lesz, ha a megtartás reményében akar élni.

Isten az időnek kerekéből újra kiszórja a szupplikáció szavát s mint egy minden tiszántúli református ember szívére szóró levelet elküldi hozzátok s megengedi néktek, hogy arra válaszoljatok a szívetek áldozatának írásával s hullassátok bele a magatok áldozatát abba a kosárba, melyet Istennek áldott eszköze a ti szellemi anyátok, a kollégium felétek kinyújt. Tiétek a felelősség, nem emberek, hanem Isten előtt, hogy megteljen-e ez a kosár, hogy a megmaradt fa ebből az áldozatból tud-e tovább élni, új rügyeket fakasztani, lombokat terjeszteni!

Diákok, tanítók, tanárok elindulnak újra szent küldetésben s azzal az alázatossággal, amellyel Isten őket megajándékozta s nyújtják atyafiságos szeretettel kezüket és kosarukat feléd, tiszántúli református testvérem. Szorítsd meg ezt a kezet s adj boldogan abból, amit Isten neked adott arra a sáfárságra, amelyben ma még megengedi, hogy méltó légy az ő drága eszközeinek, szellemi édesanyádnak, a Kollégiumnak fenntartására.

A szupplikálás szava Isten kegyelméből az elmúlt idők bezárt ajtajait kinyitotta. Megelevenedett alakjával odalép a porladó ösök most élő nemzedékéhez... És mi alázatosan könyörgünk a Mindenható Istenhez, hogy boldog örömmel járjon házról-házra, mert jaj nekünk, ha csalódottan visszatér s önmagára véglegesen bezárja az ajtót, mert akkor jön az ítélet kegyelem nélkül.

Mi mindnyájan bízunk és reménykedünk az Isten kegyelmében, hogy a régi fényesség új világításban fog kigyúlni a debreceni Kollégium megszentelt épületén. És ebben az új világosságban meglátjuk s megértjük azokat az új fényeket és drága világosságokat, amelyben Isten vezet bennünket, hogy bűneinktől megtisztulva az újjászületett ember életét boldogan élhessük.

Gaál István
esperes.

Egyházkerületünk közgyűlése nyilatkozott a zsinati reformkérdésekről:

Az egyházkerületi közgyűlés töredelemmel hajtja meg fejét Isten továbbra is jelentkező ítéletének súlya alatt, de alázattal tekint az egyház Urára, mert reménykedni mer abban, hogy a kegyelem a Krisztusért felmentést hoz. Tudja, hogy az új világban, ami bekövetkezett, új emberként kell megállnia a Krisztus népének, még pedig elsősorban lelki tekintetben. A lelkileg újjá-

szült keresztyén ember számára az igazi demokrácia élete nem idegen, mert benne minden más elv előtt elsősorban az Evangélium igazságának érvényesülését látja meg. Ki kell nyilvánítania azonban, hogy Isten országa mégsem ebből a világból való. Tudjuk, hogy egyházunknak az államhoz való viszonya revízióra szorult és csak sajnálni tudjuk, hogy a revíziót a multban

nem az egyház hajtotta végre. Örülünk, hogy a lelki ébredés miatt is egyre jobban kell éreznünk, hogy mennyire függünk a multban és mennyire nem csak a Krisztusé voltunk. Fájlaljuk, hogy a revíziónál először iskoláinkat veszítettük el. Siratjuk őket, mert nem tudtuk megtartani és amíg élünk, szívünkben hordjuk a református iskolák külön levegőjét és meghajlunk öreg tanítóink arca vagy emléke előtt. Jövendő tárgyalásokra vonatkozólag pedig kijelentjük, hogy az egyháznak tulajdonképpen nem az állam, sem a kormány adja, amíg adja, a segítséget, hanem a magyar nép, és ha anyagi értéket nem várhatunk is sokáig, de erkölcsi értékelést mindig megkívánunk azért a szolgálatért, amit a református egyház és a nép, a református dolgozók végeztek ebben a hazában. Nem szűnünk meg reménykedni abban, hogy az állam elvett anyagi javainkért magánjogi igényünket továbbra is elismeri és azokért, ha későbbi időkben is, kárpótol.

Az egyháztagságra vonatkozólag újra hangoztatja közgyűlésünk a Zsinattal a legteljesebb módon egyetértve a személyes hitvallás ügyét és sajnálja, hogy a gyülekezetek egy része a Zsinatnak erre vonatkozó rendelkezését még eddig nem hajtotta végre, mert először szabódott tőle, de később kénytelen volt beismerni, hogy az egyház élete nem támaszkodhatik azokra, akik csak a törvény szerint, de nem az Evangélium szerint voltak az egyház tagjai. Ebben a tekintetben a legnagyobb bizalommal tekint a jövendő felé és nem fél, hogy a református gyülekezetek népe Krisztustól el akar távozni.

Ezért is elítél minden törvénnyel erőltetett vallási hovatartozást. Elítéli a kényszernek legmerevebb rendelkezését, a reverzális-törvényt. Reméli, hogy ezen a téren rövid időn belül az állam rendelkezni fog. Egyházi adózásunk állami mankója miatt szegyenkezik és egyben megállapítja azt a kárt, ami egyháztagjaink lelkében éppen ezért történt. Az önkéntes adózás felé megindulásunkat nem magunk, hanem a történelem szorgalmazza.

A Konvent munkáját és terhét a zsinati tanácsra véli átruházandónak. A zsinati képviselők választásánál felhívja a figyelmet a két kezükkel munkálkodók nagy táborára. Kívánja, hogy magasabb egyházi megbízatást csak presbíter kapjon.

A nagy egyházközségek megosztását továbbra is erélyesen szorgalmazza és gondoskodni kíván külföldi példák szem előtt tartásával arról, hogy viszont az igen kicsiny, vagy életképtelen törpegyülekezetek nagyobb egyházközségekké tömörülhessenek.

A lelkipásztor életének teljes megújulásáért nemcsak imádkozik, hanem ezt keresztülviendőnek is tartja az idők sürgető kényszerének következtében. A lelkipásztornak elsősorban Isten üzenetét kell megismernie, azután az életet, melyben ezt az üzenetet tolmácsolnia kell. Történjék gondoskodás a lelkipásztor anyagi és szellemi függetlenségének biztosításáról is.

A világ ma is tisztelettel hajol meg azelőtt a pásztor előtt, akinek első és egyetlen élethivatása Isten igéjének hirdetése. Ezért kell tanulni mindhalálig és megragadni áron is azokat az alkalmakat, ahol a lelkipásztor tanulhat vagy élő közösségbe juthat társaival.

Tudjuk, hogy a presbíteri tiszt nemcsak kényelmesnek látszó felvigyázói tiszt, hanem teherhordozás.

Még pedig a lelki munkák területén is. Amint a multban a lelkipásztor sokszor igen súlyosan meg volt terhelve az egyház anyagi ügyeinek intézésével, most úgy szeretnénk hinni, hogy nemcsak ezektől a terhektől válhat meg a presbíterek munkavállalásával, hanem a lelki munkák terén is egyre jobban lesznek hűséges szívek, akikre támaszkodni lehet, akik a nagy harcban a vezérkart, vagy talán éppen a folytonosan imádkozó szent és drága magot képezik.

Tanítóinkat nem feledjük, értük imádkozunk. Az iskolákkal átvett tanítóink és tanáraink érdemei fel vannak jegyezve a történelem könyvében. Sokan voltak közöttük hősök, sokan hoztak közöttük erejüket jóval felülhaladó áldozatokkal, nevelő munkájukat drága örökségképpen hordozzuk az egész életben és nem búcsúznak tőlük, csak arra kérjük őket, hogy szeretetüket az egyház Ura iránt továbbra is őrizték meg, mert továbbra is a mi gyermekeinket tanítják és értük lesznek továbbra is felelősek. Megmaradt nevelőintézményeink kapui előtt állva pedig hálát adunk azért, hogy ezek a kapuk számunkra ma még nyitva vannak, de hisszük, hogy Krisztus számára maradnak elsősorban nyitva, hogy meglássa a világ: Krisztus programja a legszebb és legigazibb nevelés.

Fájdalommal valljuk be, hogy Krisztus társadalmi és gazdasági programját nem hajtottuk végre, mert ha megtettük volna, akkor nem így lenne fejünk felett az ítélet súlya. Ezért vagyunk hajlandók ma jobban, mint valaha a szolgálatra, a diakoniára. Imádkozunk a Református Nőszövetség teljes kiépítéséért és annak mindennemű munkájáért. Hitvalló asszonyainkat a gyülekezetben szolgálatba tömörítjük és örvendünk, ha a szolgálatban később fáradnak el, mint a férfiak. Vallást teszünk nemcsak az evangélizációnak egyre jobban elterjedő gondolata és szükségessége, hanem az evangélizációs hadjáratok mellett is. Alvó vizeink nagymérvű felkavarására van szükség, arra, hogy az alvó, vagy közömbös magyar református családba is bekopogjon, vagy betörjön az evangélizáció, vele együtt ennek a világnak egyetlen és igaz örömhíre.

A missziói munkában egyre örömteljesebben látjuk a központi gondolatot és azt a szándékot, ahogy a magyar református egyház egyre növekvő gondot fordít arra, amiből élni akar. Örömmel látjuk, hogy különösen az utóbbi időkben csitulóban van a gyülekezeti és az egyesületi munka ellentéte és nemcsak könyörgünk, hanem szolgálatunkat is felajánljuk azért, hogy a közösség az egyház és ne az egyesület legyen.

Közalapunk és nyugdíjintézetünk szükségére felhívjuk a figyelmet. Egyszer elfogy az ajándékba adott kenyér és akkor mi lesz az elagott pásztorokkal, a magukra maradt lelkészözegekkel, nyomorúságunkkal és terheinkkel? Nem feledjük el a kötelezettséget, amit számunkra ez a fogalom jelent: Krisztus egyháza. Tudjuk, hogy kovász vagyunk ebben a világban, sőt tudjuk azt, hogy a világ csak akkor fog megmaradni, ha Krisztus az ura. Megmaradhat a világ a technika csodái nélkül, és a technika átkai ellenére, de Krisztus nélkül nem maradhat meg. Ezért nem lehet felednünk azt a feladatot, hogy Krisztust nem szabad elrejtünk az egyházban, hanem engednünk kell, hogy egyházunkon át kilépjen a világba...

Biedermann Eisig, debreceni izraelita kereskedő a Kollégium számára 1886-ban tett alapítványát e szavakkal kíséri: „A debreceni főiskolának egyik főjellemonása volt századokon át, hogy a tudományok fejlesztése mellett nem feledkezett meg soha más felekezettel szemben a nemes toleranciáról,

és az igaz szabadelvűségnek mindenkor megvitathatatlan jellegvára volt.

Zabary József, volt diósgyőri jegyző ilyen megokolással tesz 1820-ban a Kollégium javára 300 forintos alapítványt: „Mídon a kollégiumból rektor-ságra kimentem volna, a kollégium

irántam mutatott kegyességének meghálálására fogadást tettem, ezen fogadástélelem s magam meghatározása szerint ime mostan nem száz, hanem háromszáz váltó-czédula forintokat szántam el a nemes kollégium számára, hogy abból egy Szikszórol bemenendő ifjú alumnumon tartassék.“

HALOTTAINK

Seress Imre tiszakerecsenyi igazgatótanító, a beregi egyházmegye tanácsbírája életének 45. évében augusztus 8-án elhunyt. Legyen áldott emlékezete.

H Í R E K

ÉRTESÍTÉS. A debreceni Csapó-utcai egyházrész gyülekezeti otthonában, Széchenyi-u. 4. sz. alatt vendégszobát rendezett be vidéki református testvéreinkre — elsősorban az Ige szolgálóira — gondolással. A vendégszoba jövedelme — adományként — az egyházrész szeretetmunkáját fogja szolgálni.

A vendégszobát igénybevenni óhajtó testvéreink előzetes jelentkezését kérjük a következő címre: Református Lelkészi Hivatal, Debrecen, Széchenyi-u. 4. sz.

D. Dr. Nagy Sándor, a debreceni református Kollégium levéltárosa, aki már több jelentős munkában írta meg a főiskola történetét, „Szegények iskolája” címen igen értékes tanulmányt adott ki a debreceni Városi nyomda támogatásával. Ez a sok, 2 színes, 7 egyszínű műmelléklettel is szemléletesebbé tett munka azt mutatja be, hogy a debreceni Kollégium mindenkor, de az utolsó 100 esztendő alatt is a szegénysorsú diákok nevelőintézménye volt. Összefoglalja a Kollégium épületének, alapítványainak történetét, s megmutatja azt az áldozatos szeretetet, amellyel Tiszántúl népe, sőt sokszor az egész magyar reformátusság fenntartotta ősi főiskoláját, a legrégebb, máig élő magyar főiskolát. A könyv ára 10 forint, melyből a nyomda arányos részt a Kollégium javára ad. Mint a Kollégium ismertetésére igen alkalmas művet, ajánljuk a gyülekezetek figyelmébe. Könnyebb megszerezhetőség végett a szupplikáló csoportok visznek magukkal minden egyházközségbe 1—2 példányt. Kérjük a presbitériumokat, vásárolják meg legalább egy, nagyobb gyülekezetben két 2 példányban az egyházi könyvtár számára, s a lelkipásztor urak ajánlják a gyülekezet tagjainak is a becses munkát megvásárlásra.

Juhász Sámuel Bihar-érmelléki esperes beiktatása szeptember 12-én volt Furtán. Az esperesbeiktatáson jelen volt Révész Imre püspök is, aki a beiktatás előtti az ige hirdetés szolgálatát végezte, majd az egyházmegye közgyűlésén a beiktatott esperest üdvözölte.

Bakó László csanád-csongrádi esperes beiktatása Szegeden aug. 31-én volt. A békésbányai egyházmegye ugyanis két részre oszlott és a csanád-csongrádi egyházmegye alakuló közgyűlése augusztus 31-én volt. Ez alkalommal megjelent a közgyűlésen Révész Imre püspök és Szentpéteri Kun Béla főgondnok is, előbbi üdvözlő beszédet mondott, utóbbi az egyházmegyei közgyűlés tagjai számára tájékoztató előadást tartott.

A Kollégium támogatása. A szegedi egyházközség presbitériuma iskoláink kérdésével foglalkozva külön is megemlékezett a debreceni Kollégiumról, amely továbbra is megmaradt egyházi iskolának. A presbitérium elhatározta, hogy a debreceni Kollégiumot a jövőben sokkal inkább, mint eddig, a maguk iskolájának is tekintik és érte a szegedi református egyházközség lelki és anyagi értelemben egyaránt áldozatot kíván vállalni. Egyházkerületi közgyűlésünk a szegedi egyházközség presbitériumának a debreceni Kollégium iránti áldozatkész hűségét tanúsító nyilatkozatát megleléssel és elismeréssel tudomásul vette és példaadással az egyházkerület hivatalos lapjában közhírré tétetni rendelte. Az egyház-

kerületünkhöz tartozó valamennyi egyházközség presbitériumát is kérjük, hogy ilyen értelemben tegyenek kezdeményező lépéseket és a szegedi egyházközség példájára minden tőlük telhető áldozatot a Kollégium javára meghozni szíveskedjenek.

A kollégiumi szupplikálás. Október 9-én és 16-án indulnak ki a már közzétett terv szerint (l. előző számban) a Kollégium szupplikáló diákjai az egyházkerület gyülekezeteibe. A gyűjtést mindenütt lelki találkozás fogja megelőzni az ifjúság és a gyülekezet között. E célt szolgálják az alkalmi istentiszteletek, vallásos estélyek és más — a helyi körülmények szerint rendezendő — összejövetelek. Mint-hogy a Kollégium egyszerre nem tud minden gyülekezetben szónokot állítani, a terv szerint minden spárta négy községben az ő szónokai végzik a szolgálatot, a többi egyházban pedig a Kollégium által felkért vendégszónokok predikálnak, hogy az alkalmat ünnepélyesebbé tegyék és a megszokástól való eltérés is felhívja a diákokra a gyülekezet figyelmét. Alább közöljük a felkért vendégszónokok kimutatását. Arra kérjük az őket fogadó egyházközség lelkipásztorát és presbitériumát, szíveskedjenek a kijelölt szónokot szeretettel fogadni körükbe, s munkáját minden módon elősegíteni.

Lelkipásztortestvéreinkhez további kéréseink a következők: október 3-án az istentiszteleti hirdetések során hívják fel a gyülekezet figyelmét arra, hogy egy hét múlva (illetőleg az október 17-ére beosztott egyházakban 17-én) megérkeznek a Kollégium küldöttei. Minden lelkipásztor megkapta vagy megkapja a diákok vezetőjének levelét, melyben egyfelől tájékoztatást káp a munkatervről, másfelől kérdéseket a helyi viszonyokra és kívánásokra nézve. Kérjük a lelkipásztor urakat, hogy azonnal válaszoljanak a levélre, s adják meg a szükséges útmutatásokat, tárják fel a helyi kívánásokat a lehetőség határain belül. A diákok és vezetők elhelyezéséről is szíveskedjenek gondoskodni, valamint a gyűjtéshez helyi segédelekről és fuvarról, végül a termények tárolásáról.

A felkért vendégszónokok egy része levélben jelentette be, hogy a szolgálatot elvállalja. Ezek a következők: október 10-én Barcza József Szabolcsveresmarton, Kiss István Barabáson, Zsigó Menyhért Beregsurányban, Pethő Károly Lövőpetriben, Szondy István Nagyhalászon, Fekete Lajos Tivadaron (Vasmegeyerből), Mikola István Laskodon, Ary Antal Ramocsaházán, Peleskey Sándor Páposon, Ludász Gyula Szatmárcsekén, Török József Turistvándiban, Tóth Ferenc (Kispaládról) Magosligetén, Szundy Béla Kishodoson, Filep Gusztáv Kisnaményban, Inczedy Márton Fülesden, Kézy György Győrteleken, Lőrinczy András Székelyben, Józsa Lajos (Nyirpazonyból) Sényőn, Varga Károly Nyirgelsén, Nagymáté László Tiszapolgáron, Kardos Lajos Vértesen, F. Tóth Sándor Rákóczi falván, Solymosi József Tetétlenen, Török Imre Nagyrábén, Tomay Dezső dr. Tépén, Költő Gyula Szentpéterszegen;

október 17-én Szántó Gusztáv Rápolton, Nemes Imre Szamostatárfalván, Némédi István Nyirmártonfalván, Kovács József (Nyirmártonfalváról) Nyiracsádon, Hetey Pál Kokadon, ifj. Bán István Kenderesen, Szabó Sándor Bucsan (Szerepről), Andó Ferenc Darvason, Juhász Sándor Csökmön, Rapcsák Péter Szegváron, Böszörményi Jenő Csongrádon, Turóczy László Balmegyeren, Arató Ferenc Kétegyházán, Ladányi Imre Csorváson, Takács László Reformátuskovács házán, Szabó József (Makóról) Magyarcsanádon, Kádár László Mindszenten,

Józsa László Sarkadon, Nagy Lajos (Gyomáról) Szarvason, Bertalan Zoltán Ilken.

A tovább felsorolandó lelkipásztortestvéreink nem válaszoltak, amit hozzájárulásnak veszünk, s most már arra kérjük őket, hogy közvetlenül írjanak a kijelölt gyülekezet lelkipásztorának érkezésükről, s közösen állapodjanak meg, nehogy valami zavar álljon elő. Akit az összes előbb és alant felsoroltak közül váratlan akadály tart vissza, az ügy érdekében nagyon kérjük, idejében adja hírül az őt fogadó egyház lelkipásztorának, hogy elmaradása az istentisztelet szép rendjét ne zavarja. Felkért nem válaszoló testvéreink:

október 10-én Juhász Jenő Tuzséron, Oroszlán Sándor Tiszamogyoróson, Szoboszlai Sándor Kislónyán, Batta Zoltán Nagylónyán, Újlaky Lajos Tornyospálcsán, Lengyel László Újkenézén, Gaicsályi Károly Beregdarócon, Zámory Sándor Gulácson, Hadházy Sándor Ibrányban, Kocsis Károly Milótán, Sütő Dezső Nagyodoson, Dr. Kúthy István Császlón, Pankotai Barnabás Jármiban, Adorján István (Nyirtétről) Nyiribronyban, Tárca Gyula Nyirmihálydiban, Szabó Pál (Tiszapolgárról) Tiszacsegén, Dr. Sarkóczy Lajos Nagylétán, Pál Dezső Kuncsorbán, Tassy János Kismarján, Fekete Gusztáv Váncsodon, Nagy Sándor (Mezősásról) Bakonszegen, Balogh Andor Ártándon, Román László Berekböszörményben, Kovács Imre Körösszakálon, Szűcs Endre Körösszegapátiban, Oláh Béla Zsadányban;

október 17-én Kiss Lajos Rétközberencsen (Demecserből), Barkász Aladár Balsán, Körtvélyessy László Szabolcsan, Adorján Gusztáv Szamoskéren, Kocsis János Kérszemjében, Szalacsi József Géberjében, Császár Árpád Szamosangyaloson, Mikecs Lajos Nagygecen, Várkonyi Szilágyi Imre Komlódtótfalun, Kovács István (Tiszaeszlárról) Tiszánagyfaluban, Szabó Géza Tiszaeszláron, Jónás Imre Újlétán, Tóth Kálmán (Bucsaáról) Szerepen, Koppányi Gyula Dobozon, Nagy Lajos (Békésről) Békéscsabán, Szabó Dániel Kunagótán.

Természetes, hogy azokban a gyülekezetekben, amelyeknek lelkipásztorát vendégszónoknak kértük fel, a Kollégium gondoskodik a szolgálatról vagy az itt jelzett csereszónok, vagy saját kiküldötte útján.

A szupplikálást hirdető falragasz közelében megérkezik minden gyülekezetbe, kérjük feltűnő helyen (elsősorban a templom ajtaján) való kifüggesztését.

XIII. nyári ifjúsági konferenciát tartottak Szatmárban. Évről-évre esemény szokott lenni a szatmári ifjúság nyári konferenciája. Isten úgy megáldotta, hogy még a legnehezebb időkben is sikerült megtartani. Tizenhárom éve még egyetlen alkalmat sem kellett elmulasztani. Ez évben Szatmárkörítő hívta meg a konferenciát. Kalmár Dániel lelkipásztor egy év óta készült nagy buzgósággal és a gyülekezet, meg a presbitérium imádsággal és áldozatok elvállalásával várta a konferenciát. Augusztus 26-án este érkeztek meg az ifjak. Jöttek a szatmári és részben a nagykarolyi egyházmegye területéről. Sok gyülekezet ifjúsága jött össze. Három napon keresztül ültek le az Ige mellé és az ifjúsági missziói munka áldott vezetőivel keresték a feleletet kérdéseikre. A reggeli bibliakörök, meg az előadások alkalmak voltak arra, hogy az ifjak és a leányok is megszólaljanak és elmondják bizonyosságaikat. Este az egész szatmárkörítő gyülekezet megindult a templom felé, hogy részt vegyen az evangélikációs istentiszteleten. A környékbeli gyülekezetekben is minden este volt evangélikációs istentisztelet. Majd utána

tábortüz világa mellett énekeltünk és imádkoztunk. Vasárnap az egész környék megmozdult. Gyalog, szekérrel, biciklivel jöttek olyan sokan, hogy feketélt mindenfelé az út és a templom megtejt teljesen. A konferenciát Kalmár Dániel és G. Szabó Szabolcs lelkipásztorok vezették. Szolgálatokat végeztek Dr. Makkai Sándor egyetemi tanár, konventi missziói előadó, Török József esperes, Sipos Károly debreceni lelkipásztor, Farkas László nyirgyulaji, Kovács Imre köröszegapáti, Dobos Károly budapesti, Szabó Dániel konventi missziói, Pótor Sámuel eszengeri lelkipásztorok, D. Dr. Ilyés Endre lelkészkepzőintézet tanár, Tisza Imre diakónus, Irlanda Sára, Simon Boldizsár és Tamás Ferenc. A konferencia azzal a vágygal záródott be, hogy ha Isten segít, jövőre két konferenciát is kell tartani a szatmári ifjúságnak.

Helyreigazítás. Lapunk augusztus 1-i számához mellékelt *Felhívás*-ban jelzett Vasárnapi iskolai könyveske ára nem 50 fillér, hanem csak 40 fillér.

Volt városi kántor. orgonista, karnagy és szóelőnekes kántori, vagy hitoktatói állást keres. Ugyanő esküvői, temetési vallásos szóelőnekeket orgonakísérettel küld megkeresésre, írott kottázással darabonként 10 forintért. Cím a kiadóban.

Megbízható református család, főleg lelkipásztor, vagy más keresztyén család teljes gondozását vállalja ellátásért. Cím a kiadóban.

HIVATALOS KOZLEMÉNYEK

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

2000—1948. szám.

TÁRGY: Gyógyszersegély.

KÖRLEVÉL

a lelkipásztor urakhoz.

A Debreceni Protestáns Lap szeptember 15-i számában közzétett gyógyszersegélyek tárgyában az igénylések olyan nagy tételekben érkeznek, amelyeket kielégíteni nem tudunk. Kérem az érdekelteket, hogy csak a tényleges, komoly szükségletüket igényeljék és már most jelezni kell, hogy egy személy részére csak egyféle gyógyszert fogunk tudni a legszükségesebb, illetve rendelkezésünkre álló mennyiségek arányában kiszolgáltatni.

2363—1948. szám.

TÁRGY: Árvanap.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű lelkipásztor urakhoz.

Az Országos Zsinat 1447—1938. számú határozatával árvanap tartását rendelte el minden évben október hó második vasárnapján. Az árvanapokat a lelkipásztor urak mindenkor nagy buzgósággal és évről-évre növekedő anyagi eredménnyel rendezték meg árváink javára. Az erre vonatkozó felkérést az Országos Református Szeretetszövetség most is elküldte a lelkipásztor urakhoz.

Felhívom a lelkipásztor urakat, hogy folyó évben október 10-re eső árvanapot az idén is rendezzék meg s a szószéki meghirdetés után templomi — ahol lehet, iskolai — ünnepélyvel, vagy más módon megtartott árvanap jövedelmét, valamint az aznapi perselypénzt mielőbb juttassák el a vidékiek Budapestre, a debreceniek Debrecenbe a Szeretetszövetségnek a megküldött 38,144. sz. csekken Budapestre, a debreceni lelkészi hivatalok pedig az 503,233. sz. cseklappal Debrecenbe, az Országos Refor-

mátus Szeretetszövetség debreceni csoportja részére, Debrecen, Püspöki hivatal címre.

A ránk súlyosodó felelősségből folyó aggodalommal, de Istenben bízva nézünk a közelgő tél felé. A külföldi segélyek teljesen elmaradtak, így csak a magunk erejére támaszkodhatunk, s a ránk bízott többszáz árva mindennapi élelméről, ruházatáról, meleg szobájáról nekünk kell gondoskodnunk.

2376—1948. szám.

TÁRGY: A jugoszláviai magyar javak bejelentése.

KÖRLEVÉL

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 256,524—1948. X. szám alatt a következőket közölte velem:

„A magyar köztársaság kormányának a folyó évi szeptember hó 2-án megjelent 197—198. számú Magyar Közlönyben közzétett 9080—1948. Korm. számú rendelete értelmében, a rendelet hatálybalépésétől számított 30 napon belül be kell jelenteni minden, a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság területén levő magyar vagyont — jogot és kötelezettséget is — tekintet nélkül arra, hogy időközben a vagyon elkobzás, államosítás, vagy bármilyen más kényszerintézkedés alá került. Éppen így bejelentési kötelezettség alá esnek a jugoszláv kibocsátású értékpapírok őrzési helyükre, valamint a már megtörtént beszolgáltatásukra való tekintet nélkül.

A bejelentésre kötelezett személyekre és a bejelentés módjára vonatkozólag a fenti rendelet paragrafusai az irányadók.

A bejelentést hivatalos úrlapon, az ahhoz tartozó tájékoztató utasítás pontos betartása mellett kell megtenni. Az úrlapokat az érdekeltek közvetlenül a Magyar Állami Nyomda nyomtatványraktárából (Budapest, I. Vár, Országház-u. 3) igényelhetik, s azokat térítés nélkül bocsátják az érdekeltek rendelkezésére.

Azok a személyek, akiknek állandó lakhelye 1941 április 18-a előtt Jugoszlávia területén, illetve 1947 szeptember hó 15-e előtt Olaszországtól Jugoszláviához csatolt területen volt, az I. jelzésű sárgaszínű 1046. raktárszámú, a többi személyek a II. jelzésű rózsaszínű 1046. rakt. számú úrlapon kell bejelentésüket megtenniük. A pontosan kitöltött úrlapokat közvetlenül a pénzügyminisztérium ni számvevőség hitelügyi csoportjához (Budapest, József Nádor-tér 2—4), ajánlott levélben kell beküldeni.

Utasítom a főhatóságom alá tartozó személyeket, hogy az érdekeltek a határidő pontos betartása mellett bejelentési kötelezettségüknek saját érdekükben tegyenek eleget annál is inkább, mivel a rendeletben megállapított bejelentési kötelezettségüknek a meghatározott határidőn belül való elmulasztása bűnvádi eljárást von maga után.

Jelen rendelet értelmében teendő bejelentést semmiféle korábbi bejelentés nem pótolja.

2401—1948. szám.

TÁRGY: Vallásoktatási felügyelet.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű esperes és lelkipásztor urakhoz.

Tudomásulvétel céljából közlöm, hogy Egyetemes Konventünk elnöksége felkérte a vallás- és közoktatásügyi minisz-

ter urat, utasítsa valamennyi általános, közép- és középfokú iskola igazgatóságát, hogy ezekben az iskolákban folyó református vallásoktatás felügyeletével, ellenőrzésével és irányításával megbízott egyházmegyei és egyházkerületi vallásoktatási felügyelőket, szakelőadókat tisztük teljesítésében jóindulatúlag támogassák.

Közlöm egyszersmind az Egyetemes Konvent elnökségének azon rendelkezését, hogy az egységes irányítás szempontjából egy-egy iskolát tanévenként általában egy vallásoktatási felügyelő látogassa. Két felügyelő látogatása csak kivételes esetben, anyagkötelezettség teljesítés, gyenge eredmény, egyházkerületi felügyeleti látogatás esetén indokolt.

2423—1948. szám.

TÁRGY: Hittantánítás elvállalásának engedélyezése állami tanítók részére.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű esperes és lelkipásztor urakhoz.

Tudomásulvétel és megfelelő eljárás végett közlöm, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 96,217—1948. IV. szám alatt kelt rendeletével hozzájárult ahhoz, hogy az állami általános iskolánál működő tanerők (nevelők) saját iskolájukban, vagy községük területén működő bármelyik iskolában az illetékes egyházi hatóságok megbízása alapján hittantánítást vállaljanak.

A hittantánítással megbízott tanerők (nevelők) törvényesen megállapított óradíjait (jelelten 5 forint) engedélyezte és annak kiutalásáról gondoskodik akkor is, ha a hittanórák a kötelező óraszám keretein belül, akkor is, ha azokon felül vannak.

Debrecen, 1948 szeptember 24.

Révész Imre
püspök.

A Csanád-Csongrádi egyházmegye esperesi hivatalától.

28—1948. sz.

HIRDETMÉNY.

A Csanád-Csongrádi református egyházmegye bíróságának elnöksége az 1945. július 1-éig nem jelentkezett Báthory László szentesi állami hitoktató-lelkész ügyében hirdetményi idézést tett közzé a Magyar Közlöny Hivatalos Értesítőjének 1948 szept. 19-i számában.

Bakó László
esperes.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNYEK

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

2433—1948. szám.

PÁLYÁZAT.

Pályázatot hirdetek a debreceni egyházmegyébe kebelezett *józsai* lelkipásztori állásra.

Javadalma: az állás kongruás, a díjlevél megállapítása folyamatban van.
Kötelesség: az Egyházi Törvény szerint.

Pályázati kérvények e lap megjelenésétől számított 15 nap alatt Esperesi Hivatal, Monostorpályi címre küldendők a törvényben előírt okmányokkal felszerelve.

Debrecen, 1948 szeptember 22.

Révész Imre
püspök.